

İşıqlı sabahlar üçün, çiçəklənən millət üçün,
düşünərək yaşayanlar üçün, səsi dünyaya yayılacaq bir
gənclik üçün, **parlaq bir gələcək üçün**, xoşbəxt bir
ailə üçün, sevincli qəlblər üçün, gülən üzlər üçün,
həyat səhifələrimizi parlaq imza sahiblərinin
qələmi ilə yazmaq üçün

Simurq

Kitabın sahibi

Oxu tarixi

Ürək ver

AYI NƏ ÜÇÜN
QIŞ YUXUSUNA
GETMƏDİ?

AMİN

İLLÜSTRATOR
RAMİL ƏLİYEV

Redaktorlar:	Günel ŞAMİLQIZI Toğrul MUSAYEV
Korrektor:	Turac ELDARQIZI
Yekun oxunuş:	İlahə ƏHMƏDOVA Rza İBADLI
Dizayn və tərtibat:	İsmayıl SÜLEYMANLI
Kalliqraf:	Ramin HƏSƏNƏLİZADƏ

Amin
AYI NƏ ÜÇÜN QIŞ YUXUSUNA GETMƏDİ?

Bakı, “Simurq” Nəşriyyatı – 2022, 160 səh.

© Amin / 2022

© Parlaq İmzalar MMC / 2022

Kitabın bütün hüquqları qorunur. İcazəsiz olaraq hər hansı vasitə ilə nəşri və yayımlanması qadağandır.

Simurq Nəşriyyatı | 13
Amin | 4

SİMURQ – Parlaq İmzalar MMC-yə məxsus markadır.

www.parlaqimzalar.az
simurq@parlaqimzalar.az
facebook.com/simurqkitab
0559697259 / 0559897259

Mətbəə: “AVE PRINT” MMC
Çap tarixi: 20.12.2022
Sifariş: 41(29)/22

Azərbaycan
Xalq Cümhuriyyəti
əsgərlərinə ithaf olunur.

Həəəp
çi!

Mastı xəstələnmişdi.
Mastı yuvasında tək idi.
Mastı dostları üçün darıxırdı.
Öz-özünə: “Sağalan kimi Filin yanına gedəcəm”, – deyirdi.
Gün keçdikcə halı xarablaşırdı.
Tez-tez asqırırdı, öskürürdü.
Yenidən deyib-gülmək, oynamaq istəyirdi.
Ancaq Mastının vəziyyəti yaxşı deyildi.
Mastı başını ovxaladı.
Alnını, çiyinlərini.
Boynunu, qulaqlarını, çiyinlərini şıqqılatdı.
Burnu axdı, əlinin üstüylə sildi.
Özünü yoxladı, “hə, istiyəm”.
Mastı hiss elədi ki, üşüyür, əsməcəsi var.
“Həm istiyəm, həm üşüyürəm, qəribədi”, – öz-özünə dedi.
Qonaq yükünü açdı. Oradakı bütün yorğan-döşəyi, adyalı çıxardı.
Yatağındakı döşəyə baxdı.
“Bir az nəmdi”.
Döşəyi dəyişdi.
Mastının soyuqdan əlləri-ayaqları uyuşmuşdu.
“Bir əl-üzümü yuyum, çaydan-şilədən içim, bəlkə, özümə gəldim”.
Mastı halsız-halsız əl-üzünü soyuq suyla yudu.
Xəstəhal özünə çay dəmlədi – içdi, şilə bişirdi – yedi, yuxusu gəldi.
Yerinə girib üstünə iki yorğan örtüdü, gözünü yumdu, yuxuladı...

Mastı yatmışdı.

Ayı Yeni il şənliyindən qayıdanda Mastıya baş çəkdi.

Xəstə olduğunu görüb onun yanında qaldı.

Tez-tez özünə deyirdi:

“Mastı özünə gəlsin, elə burda da yatıb qalacam.

Heç halım yoxdu Mağaraya getməyə”.

Ayı gözünün acısını almaq üçün divana əyləşdi.

Ancaq Mastıya görə bir gözü açıq yatırdı.

Elə gözünü yummuşdu ki, qəfil qapı döyüldü.

Ayı durub qapını açdı.

Gələn Dovşan idi.

– Oooo, xoş gəlmisən, xoş gəlmisən, – Ayı dedi, – həmişə sən gələsən!

– Xoş gördük, – Dovşan dedi, – Mastıya dəyməyə gəlmişəm. Sən burda neynəyirsən? Mastı hanı?

– Mastı xəstələnib, – Ayı dedi, – ona görə burdayam.

– Nə olub, niyə xəstələnib?

– Bilmirəm, yəqin, soyuqlayıb.

Dovşan Mastının yatdığı otağa keçdi.

Bir müddət səssiz-səmirsiz Mastıya baxdı.

Yadına çay düşdü, şilə düşdü, kürk düşdü, yol düşdü, ulduz düşdü, uçan Sarı Dovşan düşdü...

Mastı Dovşana demişdi ki, vaxtın olanda gəl.

Dovşan da gəlmişdi.

Haradan biləydi ki, Mastı xəstələnəcək.

Bilsəydi, tez gələrdi.

Köks ötürdü, Ayı Dovşanın kədərləndiyini görüb “heç nəyi yoxdur” deyib onu otaqdan çıxartdı.

Ona çay süzdü.

Çay içə-içə söhbət eləməyə başladılar.

– Səndən nigaran idim.

– Niyə? Göbələyə görə?

– Ağacdələni tapmısan, hə?!

– Axtaran tapar.

– Biz səni Yeni il şənliyində çağırıdım, həmin vaxt sən bizi eşitdin?

– Necə? – Dovşan soruşdu.

– Sən bizi eşitdin?

– Hə, səsiniz gəlirdi, mən cavab verdim. Çox uzaqda idim. Yavaş-yavaş gəlirdim, mən çatanda artıq meydanda heç kim qalmamışdı,

– Dovşan dedi.

– Biz elə bildik ki, sən bizi eşitmədin, həm də gözləmirdik ki, sən gələsən.

– Bəs sən neylədin, ay Ayı? Harda qaldın? Birbaşa Mağaraya getdin?

– Yox, – Ayı dedi, – Eşşəyin yanında qaldım, bir neçə gün orda yatdım.

– Səninki Eşşəklə tutur da... – Dovşan gülərək dedi.

– Yox, əşşi! Yuxum tökülürdü, demək olar, üç günün üçünü də yatdım. Eşşək də sağ olsun, mənə dəyib-dolaşmadı, sakitcə roluna hazırlaşdı.

– Yenə tamaşa var?

– Hə, meşədə böyük tamaşa olacaq. Bütün meşələrdən gələcəklər.

– Nə tamaşası?

– Adı yadımdan çıxdı. “Yaxşı yol, qış” idimi, yoxsa “Əlvida, qış” mı, nəşə belə bir şey idi.

- Nə vaxt olacaq? – Dovşan soruşdu.
- Mən qış yuxusundan ayılan vaxt.
- Burda, Mastının yanında necə rahat yata bilirsən?
- Mastını gözləyirəm, sağalsın, bəlkə, getdim.
- Mastı nə vaxtdan yatır?
- Çoxdandı.
- Gəl keçək içəri, çıxmaq burdan, – Dovşan dedi.
- Hər ikisi Mastı yatan otaqdan çıxdı.
- Dovşan Ayını birtəhər yatmağa razı saldı.
- Dovşan Ayı yatandan sonra başını qatmağa bir şey axtardı.
- Tapmadı.
- Aradabir çölə çıxıb qayıdırdı.
- Gecəni Dovşan birtəhər, darıxa-darıxa, xəyallara dala-dala, özü ilə danışa-danışa ötürdü.
- Səhərə yaxın Ayı gözlərini açdı.
- Dovşan ona səhər süfrəsi açdı.
- Hər ikisi doyunca yeyib aradan-bərədən danışdılar.
- Nəhayət, Dovşan Ayıya:
- Sən burdasansa, mənim bir-iki işim var. Gedib qayıdacam, – dedi.
- Yaxşı, – Ayı razılaşdı.
- Ayıya yaxınlaşıb pıçiltı ilə:
- Dostlara xəbər edərəm.
- Ayı Dovşanın üstünə çox getməyib onunla razılaşdı.
- Mastı oyanana qədər mən burdayam, – Ayı dedi.
- Yaxşı. Bu qırmızı yarpağı Mastıya verərsən. Qırmızı ağacdan dərmişəm.
- Ayı yarpağa baxdı...
- Birinci dəfədi görürəm.
- Uğur gətirər...

Səs gəlди.

Ayı Mastının yanına keçdi.

Mastı yuxudan oyandı.

Gözlərini ovuşdurub bir az özünə gəlди.

Ayını görən kimi:

– Dünən axşamdan burdasan? – dedi.

– Dünən? Nə dünən?! İki gündü burdayam eee, – Ayı dedi.

– Necə yəni iki gün?!

– Hə, – dedi Ayı. – Düz iki gündü gecə-gündüz yatırsan.

– Heç durmamışam?

– Yox, mən oyadıb sənə su vermişəm, şilə içirmişəm ki, gücdən düşməyəsen. Yadına gəlmir?

– Yoox, bir qırq da, – Mastı təəccüblə dedi.

Ayı başa düşdü ki, Mastının halı özündə deyilmiş, ona görə heç nə yadında qalmayıb.

Ayı Mastıya axşam olanlardan danışdı.

– Eləcə hey yerində fırlanırdın, başını balışa gah o tərəfdən qoyurdun, gah bu tərəfdən. Sağalmağın üçün sənə şorba hazırladım, yedin. Sonra dərman verdim, içdin. Hələ dünən axşam dedin ki, “istidi, su ver, ürəyim yanır”. Su gətirdim, içdin, bir az toxtadın. Amma sonra yenə dedin ki, “nəsə darıxıram, özümü birtəhər hiss edirəm”. Gördüm birtəhərsən, darıxırsan, istədim sənə nağıl danışam. Soruşdum ki, “Yuvasını axtaran Parabüzən” nağılını bilirsən? Dedin “yox”. Bəs “Qaranquşla Sərçə”ni? Yenə “yox” dedin. Mən

də sənə... dayan görüm... hansını danışdım axı. Hə, “Qaranquşla Sərçə”ni. Sonra yatdın. Rahat yatasan deyə, mən işığı söndürdüm. Gözlərini açıb dedin ki, işığı mən yatanda da söndürmə.

Birdən Ayının yadına Dovşan düşdü.

– Dovşan gəlmişdi sən yatanda, dedi ki, tez sağalsın, gəlib səni görəcək.

Sonra Dovşanın verdiyi qırmızı yarpağı Mastıya verdi.

– Dovşan demişdi ki, bunu sənə verim. Mastıya uğur gətirər, tez sağalar.

Mastı yarpağı götürüb yastığının altına qoydu.